

bruger at sætte Lanterne paa Bøier for at antyde deres Tilværelse. I Modsetning til, hvad der kan ansæres for, at en Bøie kan antyde et Ankers Belliggenhed, tillod jeg mig allerede forrige Gang, jeg havde Ordet, at gjøre den Bemærkning, som ikke skyldes min theoretiske Indsigt, men praktiske Folks Erfaring, at disse Ankere med Bøie ere farlige for Skibsfarten, ikke blot i Mørke, men ogsaa, naar det er lyst, derved, at Bøien kan komme til at slaa imod Skibet, og at den navnlig kan gribe ind i Hjulene paa Dampskibe, hvilket, naar Bøien er af svært Stof, kan afdødekomme store Ulykker. Den meget ærede Justitsminister sagde, at man ikke hidtil havde sølt Ulemper af den Afvikelse, der findes i den bestaaende Lovgivning med Hensyn til Ankere med og uden Bøie; han havde i alt Fald ikke hørt Noget om saadanne Ulemper og mente derfor, at det ikke var nødvendigt at træffe nogen Straffebestemmelse i saa Henseende, saa meget mindre — og det Samme bemærkede ogsaa det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds — som det ikke kunde være vanskeligt at finde en Straf for den, der borttog en Bøie. Jeg skal dog dertil bemærke, at det ogsaa i denne Henseende er anden Mands Erfaring, hvortil jeg støtter mig, naar jeg siger, at man mener, der er Trængsel til at have Afvikelsen mellem Reglerne med Hensyn til Ankere med og uden Bøie. Det menes nemlig, at der i Virkeligheden har viist sig at være Ulempe forbunden med den særlige Prioritet, man giver Findere af Ankere uden Bøie, i Sammenligning med, hvad der ydes Findere af Ankere med Bøie. At man ikke har hørt Noget derom, er jo meget beklageligt; men jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt til at nedslaa de Betæneligheder, der, som sagt, næres i saa Henseende fra praktiske Folks Side. At man, naar man tager en Bøie, gjør sig skyldig i Tyveri, behøvede den ærede sidste Taler ikke at belære mig om; men hvad jeg finder tvivlsomt, er, efter hvilken Straffebestemmelse i den almindelige borgerlige Straffelov man vil straffe det Forhold, at man, ikke bemægtiger sig en Bøie, men skjæver den af eller faar den til ikke at flyde ovenpaa Vandet, for at man derved kan komme ind under de gunstige Regler for Opffikning af blinde Ankere. Jeg tvivler ikke om, at man jo nok vil finde en Straffebestemmelse, hvis Analogi kan føre til en Straf i det paa-gældende Tilfælde; men da dette Forhold dog maaske altid er noget omtvivlet, tror jeg, det kunde være ganske nyttigt at sætte en Straffebestemmelse navnlig i den Lov, der omhandler den hele Materie, for at henlede Opmærksomheden derpaa, hvis man, vel at mærke, vil bevare Afvikelsen mellem blinde Ankere og Ankere med Bøie. Iøvrigt ytrede den ærede Justitsminister Intet om, hvad der egentlig var min væsentligste Lænke i den Henseende. Min Lænke var jo den, om

muligt, at stille Betingelserne saaledes, at de bleve de samme for Opffikning af blinde Ankere og Ankere med Bøie, ikke derved, at man førte det, der skulde gælde med Hensyn til blinde Ankere, ind under de Regler, der findes i Forslaget med Hensyn til Opffikning af Ankere med Bøie, men derved, at man efter at have afhjulpet de mindre Mangler, der efter min Opfattelse ere tilstede i § 2, saaledes som den nu foreslaas, derefter gjorde disse samme Regler anvendelige ogsaa med Hensyn til Opffikning af Ankere med Bøie. Det, jeg henstillede, uden at jeg derpaa har faaet noget Svar, var, om der skulde findes nogen alvorlig Betænelighed ved at lade Bekjendtgjørelsen med Hensyn til Opffikning af Ankere med Bøie falde bort, naar man iøvrigt traf saadanne Foranstaltninger, som jeg hentydede til, i § 2. Naar man gaar den Vej, er det, jeg tillader mig at gjentage det, at jeg ikke kan se, at Opffikerne af blinde Ankere derved i mindste Maade kunne forulempes. Jeg har ikke sagt, at det skulde være ganske ligegyldigt for Finderen, hvor lang Tid man holder Cierens Ret til at reklamere sit Anker vedlige. Det er en Selvsølge, at det ikke kan være Finderen ligegyldigt, om han skal vente et Par Uger eller et Par Aar; men hvad jeg bemærkede, var, at, naar man fritog Finderen for alt Andet end at gjøre Anmeldelse, naar man fritog ham for Beføstninger ved Bekjendtgjørelser i Aviserne og tillod ham at beholde Ankeret i sit Bærg, i alt Fald indtil Cieren meldte sig, forekom det mig, at det maatte siges at være af saa underordnet Betydning for denne Finder, om man satte Fristen til 1, 2 eller 3 Uger, at det ikke havde Noget at sige i Sammenligning med den afgjørende Vægt, det kan have for Cieren, at Fristen sættes saa kort, at han afskjæres fra at gjøre sin Eiendomsret gældende. Dette, tror jeg, man maa indrømme. Jeg bemærker i denne Sammenhæng, at jeg ikke har taget Ordet for, at det gjøres til Pligt for Finderen at søge for at faae Ankeret oplagt paa Lødboden eller andetsteds. Jeg har kun gjort opmærksom paa, at en saadan Bestemmelse findes i Plakaten af 14de November 1828; men jeg har sagt, at jeg gik ud fra, det var Mening, at Finderen skulde beholde Ankeret i sit Bærg og kun være pligtig til at føre det til nærmeste Lødbod, naar det var fornødent, efter at Cieren havde meldt sig. I de fleste Tilfælde melder der sig ikke nogen Cier, saaledes at Finderen altsaa beholder Ankeret, og derfor synes der mig at være saa meget Mindre, som taler imod at forlænge den Frist, der gives Cieren til at melde sig. Naar den ærede Minister bemærkede, at man ikke her kunde sætte en Frist, der var saa lang, at den omfattede alle mulige Eventualiteter, saaledes at den blev lang nok selv for Folk, der seilede til og tilbage fra Brasilien, skal jeg give den ærede Minister Ret deri; men der er heller ikke Tale om at sætte